

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593541696/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Jeg svarede Nei med en Stemme, der vist var halvkvalt af Vrede.
»Du gaar op til hendes Moder og taler godt for Dig, og saa faaer Du ikke Nei.»

Jeg kunde ikke udholde den Snak og gik min Vej.

Alligevel var det mig en egen Tilfredsstillelse, naar Sophie engang imellem igjen bragte Sagen paa Bane. Blot jeg kunde sige et Ord, om nok saa dulgt, der havde Hensyn til Hende, var mig som en Troesbekjendelse eller en Hylding, hun havde Krav paa og selv i det Fjerne kunde modtage som et Røgoffer. Saaledes spurgte Sophie mig en- gang efter endel Dages Fraværelse: »Har Du nylig talt med Hende?»

»Nei.»

»Har Du seet hende?»

»Ja, det har jeg!»

Det straaledede paany for mig, naar jeg ved dette Ja gjenkaldte mig Synet.

»Hvor?» spurgte Sophie, men fik intet Svar.

»Saa har Du listet Dig til at see hende om Aftenen! Det er ikke kjont. Alting skal være aabenlyst.»

Dr. Hilder sagde om sin Søsterdatter, naar hun blev rost: »Ja, hun strikker godt,» og hvis dette ikke var et tilfældigt, saa var det et dybt- tænkt Ord, der betegtede hendes stille, blide Føien Måske til Måske baade med Tanke og med Gjerning.

Østerbro var dengang – og er maaskee endnu – meget daarlig bro- lagt. En Dag, da jeg gik til Byen, kom en aldrende Hætte ridende, i Skridt; Hesten gled, faldt i Knæ med begge Forbenene, og Rytteren var nærved at styrte ud over dens Hoved. Jeg sprang til og hjalp med et Ryk ham og Hesten op. Det Hele var forbi paa et Par Secunder.

Et Par Dage efter mødte jeg ham tilfods i en af Alleetne. Han var allerede næsten forbi mig, da han standsede og spurgte, om det ikke var mig, som forleden havde givet ham en Haandsækning, da han var nærved at slaae Kolbotte. Vi kom i Samtale; han spurgte om min Fader, sagde, at han kjendte ham af Anseelse, og indbød mig til sig. »I Grunden er det mig, der skylder Dem en Visit,» sagde han belevent; »men siden De ikke er i Deres Hjem, og jeg har mit nærved, saa sky- der jeg mig ind under min Alders Privilegium.»

Han gav mig sit Kort, hvorpaa stod Conferensraad, og jeg stak det til mig uden at bryde mig videre derom, da jeg fandt det flaut at gaae til ham og modtage Tak. Men da Fru Brygger saac det i mit Speil,